

го направихъ главатаръ на движението въ една църква на горня Сърбия. Гласътъ: война на нашитъ прѣтѣснителни! бѣше самата негова рѣчь; отъ сѣка стърна на планината и на долините му ся отговорихъ. Побѣдителъ на Куршидъ-паша въ сичките Туреки сражения, условията за примирие ся поставихъ. Сърбия остана свободна съ условие да плаща данокъ на Турско и да има за Господаръ Милоша и неговитъ наслѣдници. Той, като незнаеше да си подпиши името, казваше въ своитъ прокламации къмъ Сърбитъ:

»Като не знамъ да пишъ, азъ написахъ тукъ, чрѣзъ най малкнятъ мой синъ Михаила, мойто име и прѣз зиме въ този актъ, и поставямъ си печатътъ за да подвѣрда че това произхожда отъ меня.«

Падението на Наполеона прѣсѣче войнитъ що, отъ шестнайсетъ години насамъ, слѣдвахъ да размиряватъ Европа и Азия. Всякъ народъ, всяка държава гледаше да си отдѣхне и да ся нареди. Турско само вмѣсто да ся сжвземе то ся разкжсваше помежду си: почти на вврѣдъ пашитъ ставахъ непокорни. Арабия, Албания, Сърбия, Влахия, Молдавия, Алгеръ, Тунисъ, Триполи, Сирия, Либанъ, Египтъ мѣзахъ повѣки на една анархическа конфедерация отъ колкото на една държава.

Въ Арабия, Вахабититъ бѣхъ завладѣли Мека и Мединъ. Въ Албания, Али-Паша отъ Янина основаваше Албанска държава. Въ Африка, барбарийскитъ вице-кралове неприпознавахъ вѣки никого. Въ Сирия, пашата отъ Акия не ся подчиняваше освѣнъ на своитъ каприци. Въ Либанъ, емиратъ Бескиръ, князь на идолопоклонцитъ Друзи и на Християнитъ Маронити, стояше въ непристжпливата крѣпость на Дарелкамаръ, и слизаше когото щяше съ четири десетъ хиляди души коги въ Дамашкиятъ долъ, коги въ полетата на Бейрутъ и на Сайда, да напада войската. Въ Сърбия, единъ князь ся явяваше като бунтовникъ. Въ Влахия и Молдавия не ся подчинявахъ и